

loco, nudi tam mente quam corpore, quoscunque spectatores novimus veritatis, et docemus. Et hoc est in quo cæteris hominibus ditiores nos esse putamus. Macedonia vim omnibus facit, quam tamen prius ab aliis ipsa sustinuit. Omnes autem ad deteriora conversi, turpes famuli judicantur. Sed horum omnium malorum quæ nominamus, Brachmani videntur expertes. A nullo enim debellari atque expugnari queunt, quia nullius rei desiderio vel amore tenentur. Tu vero si vera vis sapere, ad Indiam veni, habita in solitudinibus nudus, omnes quas diligis, et quibus ornari videris, projiciens

A dignitates : nam aliter non suscipieris a nobis. Et tunc amabis ea, quæcunque paulo ante vidisti, quæque miratus es : neque ullus contra te ulterius dimicabit, aut quidquam tuorum tibi auferre quis poterit ; neque aliena collatione, neque aliorum sudore pascaris ; eris enim in omnibus dives. Et quoniam desiderare te scribis, ut in aliquo tibi prosim : non invidemus illis qui vere piæ imitantur Deum. Universam enim humanam ubique naturam volumus, quantum per nos fieri potest, meliorem evadere.

(Aliqua deesse videntur.)

PHILOSOPHORUM ALIQUOT EPISTOLÆ,

QUORUM HABETUR INTERPRES S. AMBROSIUS,

Gilberti Cognati Nozereni opera in studiosorum usum, jam olim cum aliis multorum epistolis, collectæ.

Thales Pherecydi.

Audio te primum Ionum, de divinis rebus, apud Græcos palam disserere parare. Verum justiore fortasse sententia, inter amicos ea quæ scripseris, leges, quam passim quibuscunque permittes, nullo illis emolumento futura. Equidem si tibi gratum cognovero, volo conscius eorum quæ scribis esse. Ac siquidem jubes, ad te mature proficiscar. Neque enim adeo amentes ac stolidi sumus, ego et Solon Atheniensis, ut cum navigio Cretam petierimus visendi gratia, Ægyptumque itidem penetraverimus, ut istic sacerdotibus et astronomis congregederemur, ad te non pari studio navigaturi simus. Veniet enim et Solon ipse, si annuas. Neque tu loci illius amore detentus, raro in Ioniam transis, neque peregrinorum hominum desiderio tangeris. Verum uni tantum, ut spero, scribendi negotio incumbis. At nos, qui nihil scribimus, Græciam, Asiamque peragramus. Vale.

Thales Soloni.

Athenis si excedas, Mileti, ut equidem reor, commodissime habitare poteris. Est enim vestra colonia, patierisque grave nihil. Quod si et apud Milesios exsecraris tyrannidem, æque enim ubique tyrannos infestos habes, at cum amicis nobiscum vivere erit jucundissimum. Scripsit ad te Bias, ut Prienam proficiscaris : eam tu urbem si libentius inhabitaveris, et ipsi eo ad te advolabimus.

Pisistratus Soloni.

Neque solus Græcorum tyrannidem arripui, neque mihi rem alienam usurpavi, quippe genus a Cecrope duco. Id enim mihi mero jure vindico, quod Athenienses olim cum in jurejurando firmassent Codro, illiusque genti præbituros, postmodum abstulerant. Cæterum in deos, vel in homines nihil alias pecco. Leges, quas ipse Atheniensibus dedisti, servari, atque secundum eas vivere jubeo : et qui-

B dem melius servantur, quam possent, si multitudinis imperio res ageretur. Permitto enim nemini injuriam fieri : ac tyrannus ego præter dignitatem et honorem nihil a plebe differo, solis eis stipendiis contentus, quæ iis quoque, qui ante me regnarunt, debebantur. Denique Atheniensium singuli decimas frugum suarum separant, non in usus nostros consumendas, verum sacrificiis publicis commodisque communibus : et si quando bellum contra nos ingruerit, in sumptus deputandas. Tibi equidem nihil succenseo, quod mentem meam consiliumque detexeris : quippe qui id potius reipublicæ studio civitatis, quam mei odio detexeris : ac præterea quod ignorares cujusmodi ego rex futurus essem. Id enim si didicisses, æquo animo et conatus meos forte tolerasses, et te fugæ haudquaquam commisisses. Domum igitur bona fide redi, mihi et injurato credens, nihil esse periculi a Pisistrato Soloni. Nosti enim neminem etiam ex inimicorum numero, mali quippiam a me perpeccum. Denique si placuerit nostra amicitia frui, inter primos eris : nihil enim in te fraudis, perfidiæve conspicio. Quod si alioqui habitare Athenis nolueris, pro arbitrio tuo id facies : tantum ne nostri causa, patria excederis. Vale.

Solon Periandro.

Scribis tibi plurimos insidiari ; at tu, siquidem omnes e medio tuleris, ne sic quidem proficies. Insidiabitur enim tibi quispiam ex his, quos minime suspectos habes, partim sibi quidem metuens, partim te reprehendens, quod omnia formides, nihilque non metuas : partim item civitati gratificari cupiens. Esset ergo optimum abstinere tyrannide, ut causas omnis metus evaderes. Quod si tyrannidi omnino insistendum censes, compares tibi, necesse est, externas vires et peregrina auxilia, urbanis viribus majora, ut jam tibi nullus infestus sit, et tu neminem extorrem agas. Vale.

Solon Epimenidi.

Neque leges meæ profecto Atheniensibus profuturæ multum erant: neque tu eis antiquatis civitati fuisti emolumento. Deus enim, ac latores legum non soli juvare civitates possunt, sed qui multitudinem agunt, in quamcunque sententiam volunt. His enim, si recte rem administrant, Deus ac leges utiles sunt: sin autem male, nihil prosunt. Neque sane meæ leges ac jura, quæ scripsi, quidquam profuerunt: sed qui illas transgressi sunt, magna reipublicæ invexere detrimenta, qui Pisistrato, ne tyrannidem invaderet, non obstiterunt. Neque vero futura prædicenti mihi fides habebatur. Ille fidelior existimabatur Atheniensibus blandiens, quam ego vera proloquens. Positis igitur armis pro curia, his quidem qui Pisistratum gestire tyrannidem **B** non animadvertunt, sapientiores: eis vero qui libertatem reipublicæ asserere metuerent, fortiores me esse dixi; at illi Solonis interpretabantur insaniam. Tandem i'a patriam contestatus, excessi: O patria, hic quidem Solon ille tibi opem ferre, et factum et dictum, promptus et paratus est, cæterum hisce et insanire videor. Itaque, te deserta, proficiscor, solus ex omnibus Pisistrati inimicus: isti vero et favere et obsequi parati sunt. Nosti enim hominem amice, quanto ille astu, quo ingenio, qua arte tyrannidem invaserit. Nam cœpit blande plebem illicere, deinde sibi etiam vulnera inflixit: ac progressus in publicum, eaque se ab hostibus accepisse vociferans, orabat quadringentos robustissimos juvenes sibi custodes darent. At illi, me **C** quidem reluctantem et reclamantem, acquieverunt. Erant autem hi armati validis fustibus; his itaque stipatus, statum reipublicæ evertit. Dumque illi spe inani pauperes suos, ne mercede servirent liberare student, omnes una sub jugum missi sunt, unice serviunt Pisistrato.

Solon Pisistrato.

Credo equidem nihil me abs te passurum mali. Nam ante tyrannidem tibi amicus eram, ne nunc quidem magis infensus, quam alius quivis Atheniensium, qui tyrannidem non ament. Sive autem unius imperio regi, sive publice rem administrari illis utilius sit, ex sua quisque sententia statuatur. Certe tyrannorum te omnium esse præstantissimum fateor. Athenas autem redire mihi utile non esse **D** cognosco, ne quis me juste reprehendat, qui Atheniensibus dudum rempublicam ex æquo administrandam tradideram, præsensque oblatam mihi tyrannidem sponte declinaveram, modo rediens factum tuum subita pœnitentia probare videar.

Solon Cræso.

Amplector mirifice tuam in nos benevolentiam: et per deos immortales, nisi apud me jampridem statuissem ibi sedem habere ubi respublica sit libera, mællem apud te, in tuo regno vitam, quam Athenis agere, violenter tyrannidem exercente Pisistrato. Verum ibi suaviter ex instituto nostro vivimus, ubi sunt omnibus æqua et communia jura.

A Veniam tamen ad te, ut tuo vel hospitio tantisper fruam.

Chilo Periandro.

Jubes uti militia vacem, extorrisque agam: quasi tu in tuto futurus sis. Atqui ego monarchæ nec sua tuta esse puto: felicemque eum tyrannum censeo, cui in sua domo absque sanguine contigerit mori.

Pittacus Cræso.

Jubes me in Lydiam venire, spectatum opes tuas. Ego etsi illas minime aspexi, nihil ambigo Alyattis filium, regum omnium esse opulentissimum, auroque refertissimum. Neque vero amplius quidquam habituri sumus, si Sardeis ad te accesserimus. Auro enim ipsi non indigemus, contenti modico vitæ stipendio, quantum satis sit mihi, et amicis. Veniam tamen, ut tibi perhumano et hospitali viro familiaris efficiar. Vale.

Cleobulus Soloni.

Amici quidem tibi sunt permulti, singulisque domus est: verum ego Soloni commodissimam fore ad inhabitandum, Lindum censeo, civitatem liberam. Estque insula maritima, ubi si morari volueris, nihil a Pisistrato mali formidabis, atque ad te amici undique confluent. Vale.

Periander Sapientibus.

Gratias immortales ago Pythio Apollini, quod in unum coactos epistolæ meæ repererunt, ipsæque Corinthum, ut confido, perducent. Exspecto itaque vos. Certe ipsi videbitis, quam civiliter vos excipiam. Sicut igitur anno præterito Sardeis, in Lydiam venistis: ita nunc, oro, ne pigeat ad me quoque proficisci, Corinthi tyrannum; videbunt enim vos non sine gratulatione Corinthii, Periandri domum adeuntes.

Periander Proclo.

Nobis quidem non ex sententia fuit uxoris scelus: tu autem sponte filio ingrato si quid egeris, peccas. Aut igitur immanitatem in filium compesce, aut ego illi opem feram: nam et ipse satis diu pœnas dedit.

Thrasybulus Periandro.

Præconi quidem tuo nihil dissimulavi, sed ipsum in segetem inducens, eminentiores spicas bacillo feciens, decutiebam, subsequente illo; tibi que, si interrogares, referret quidquid vel viderit vel audierit a me. Tu ergo sic facito, siquidem tyrannidem tuto tenere cupis, atque in ea constabiliri. Civitatis principes tolle, sive illi amici, sive inimici videantur: quippe tyranno amici quoque sæpe suspecti sunt.

Anacharsis Cræso.

Ego, Lydorum rex, in Græciam adveni, Græcorum mores et studia et instituta percepturus. Auro autem nihil egeo, satisque mihi est ut ad Scythas redeam melior atque doctior. Veniam tamen ad te Sardeis, plurimi faciens tibi familiarem et amicam fieri.

Epimenides Soloni.

Confide, o amice! Si enim vel servire assuetis, vel non bene institutis Atheniensibus Pisistratus immineret, imperium profecto diuturnum habuisset. Cæterum viros haud sane malos, aut ignavos servire compulit: sed qui monitorum Solonis memores, præ pudore ingemiscant, servire tyrannidi diutius haudquaquam ferent. Verum etsi Pisistratus civitatem occupavit, non tamen ad illius liberos imperium spero deducendum. Est enim perdifficile hominibus liberis, præclarisque institutis legibus, sub servitute durare. Tu autem, noli, quæso, vagus agi, sed in Cretam venire ad nos matura, ubi tyrannus nullus cuiquam molestus est. Si vero illius amici forte, ut fit, in itinere inciderint, metuo ne quid sinistri tibi eveniat.

Pherecydes Thaleti.

Bene moriaris, cum tibi fatalis dies supervenerit. Morbus me invaserat, cum tuas accepi litteras, pediculis opperiebar, et feбри quatiebar totus. Mandavi itaque quibusdam ex familiaribus, ut cum me sepelierint, ad te perferant quæ scripsi. Tu autem, si quidem ea probaveris cum sapientibus reliquis, ita legenda demum trades: sin autem improbaveris, nolito edere. Mihi certe necdum satis placebant, est ibi quidem non certa rerum fides. Neque enim id recepi, neque quid sit verum me scire professus sum. Forte quædam de Theologia reservavi, cætera intelligere oportet. Omnia quippe judico potius, quam aperio. Morbo autem singulis diebus invalescente, neque medicorum quempiam, neque amicorum penitus admitto. Cæterum assistentibus pro foribus, et interrogantibus quo in statu sim, digito per ostii claustra dimisso, quam pestilenti malo tener, ostendi: admonique ut postridie conveniant ad solemnes Pherecydis inferias. Vale.

Anaximenes Pythagoræ.

Thales, ab ætatis flore, ad senectutem, per studia virtutis humanitatisque pervectus, incluta morte defungitur. Is cum, ut consueverat, una cum ancillula, sidera inspecturus, atrio domus matutinus exisset, immemor ut sese loci situs haberet, dum æthera securus explorat, in subjectam foveam cecidit. Milesii siderum observatoris hunc finem tradunt. Cæterum nos, qui litterarum amore tenemur, tanti viri jugiter meminimus, atque in illius maxime doctrina acquiescimus, initiumque sermonis nostri Thaletem semper instituimus.

Anaximenes Pythagoræ.

Consultius nobis egisti, ut quietus viveres, qui ex Samo Crotonem commigrasti. Nam Æacidæ cum aliis infesti sunt, tum Milesiis tyranni dominantur. Medorum item rex nobis acriter imminet, nisi velimus esse tributarii. Quanquam videntur Iones pro libertate omnium cum Medis dimicare. Ita enim illi nos undique urgent, ut

A nulla nobis spes salutis sit. Quonam igitur animo possit Anaximenes cœli secreta rimari, cui jugis aut mortis aut servitutis incumbit metus? Atqui tu Crotoniatis atque Italis cæteris gratus atque in pretio es, quem accedunt et ex Sicilia studiosi quique.

Archytas Dionysio.

Missimus omnes Platonis necessarii Lamiscum, et Photidam, virum illum abs te recepturi jure antiquæ nostræ amicitie. Recte igitur feceris, si memineris quanto a nobis studio efflagitasti Platonis ad te adventum, ut nos illum venire hortaremur, facturum te spondens omnia illumque libere accedere et abire permissurum. Memor esto igitur, quanti illius adventum feceris, quodque eo tempore plus cæteris amaveris. Quod, si qua orta simultas est, humanius te agere convenit, illumque nobis restituere illæsum. Hæc enim si facis, justitiam coles, ac nobis gratificaberis.

Arcesilaus Thaumasia.

Testamenta mea Diogeni tradidi ad te perferenda. Quia enim sæpius ægroto, et corpore non recte valeo, testamentum conficere placuit: ut si quid contingat inopinatum, sine tua injuria proficiscar ex vita, qui unus ex omnibus maximo me affectu prosecutus es. Fidelissimus autem omnium, qui hic sunt, cum mihi semper fueris, diligenter et servare stude, tum propter ætatem, tum propter necessitudinem. Cura igitur memor, quantum tuæ fidei committam, ut quod apud te totum deponatur, quantum in te est, et negotia mea honeste disposita sint.

Rex Antigonus Zenoni philosopho.

Ego fortuna me quidem et gloria vitam tuam anteire existimo: cæterum disciplinis studiisque liberalibus, et perfecta felicitate, quam tu possides longe abs te præcelli sentio. Quocirca te orare statui uti ad me proficiscaris, id mihi persuadens, te preces meas minime irritas fieri passurum. Tu igitur modis omnibus enitere, ut tuo contubernio fruamur certo sciens non mei tantum, sed omnium simul Macedonum eruditorem fore. Nam qui Macedonia regem erudit atque in virtutem imbuit, eum et subditos quosque instruere ad fortitudinem et probitatem certum est. Nam cujusmodi fuerit dux, tales ut plurimum subditos fieri necesse est. Vale.

Zeno Antigono regi.

Amplector tuum tam vehemens discendi studium, quod veram, utilem atque necessariam, non popularem et quæ ad pervertendos mores tendit, eruditionem apprehendere instituis. Qui enim philosophiæ amore ac studio tenetur, declinatque celebrem illam et vulgarem voluptatem, quæ quorundam adolescentulorum animos effeminat: eum non natura modo nobilitatem tueri, sed verum quidem virtutis quoque institutum, manifestum est. Porro liberali ac nobili ingenio si adjiciatur modica exercitatio, neque desit præceptoris copia, mature

ad perfectam virtutis evadit frugem. Equidem nisi A senectus mihi obsisteret, sum enim octogenarius, corpusque præterea invalidum, ipse ad te venire, ut jubes. Quia vero id datur, quosdam ex contubernalibus meis ad te mitto, qui animi bonis me minime inferiores sunt, et corporis etiam commodis exsuperant. His si tu studiose congregiare, nihil quod ad perfectam pertinet beatitudinem, desiderabis.

Pythagoras Anaximeni.

At tu, virorum optime, si nihil Pythagora et genere et gloria præstantior esses, profecto ad nos jam ex Mileto migrasses : nunc vero te continuit paterna et avita gloria, quæ et me tenuisset, si essem Anaximeni similis. Cæterum vos si augurio urbes deseretis, eis quidem ornatus adime- B tur, Medique illis infestius instabunt. Neque vero semper convenit astrorum ac cæli vestigare rationes. Præstat interdum, ad patriam curas cogitationesque convertere. Quanquam ego non semper meis vaco fabulis, verum et bellis interdum quibus inter se invicem Itali dissident.

Archytas Platoni.

Facis tu quidem recte, quod nobis te convalescere ex ægritudine significaris ; de Damisco item certiores feceris. De Commentariis autem curavimus, venimusque ad Lucanos, ibique convenimus Occelli nepotes. Quæ igitur de regno, legibus, justitia, omniumque generatione, et ipsi habemus, et ex his quædam misimus. Reliqua modo reperire non possunt : cum inventa fuerint, ad te C deferentur.

Plato Archytas.

Quæ abs te nobis allata sunt Commentaria, dici non potest, quam libenter accepimus ; quique illa scripsit, in primis admirati sumus. Ostendit enim profecto vir ille, dignum se majoribus illis suis, antiquissimis atque optimis viris. Fe-

runtur autem isti viri, Myræi fuisse : hi autem ex illis fuere Trojanis, qui cum Laomedonte migrarunt, viri boni, ut de illis tradita significant. Quæ apud me sunt Commentaria, de quibus scripsisti, nondum satis elucubrata sunt, neque unquam satis erunt ; ea tamen misi. De custodia vero ambo consentimus : nihil itaque adhortatione opus est. Vale.

Rex Darius, Hystaspis filius, Heraclitum Ephesium sapientem virum, salutat.

Librum de Natura scripsisti obscurum, difficilemque in plerisque, qui, si ad verbum exponatur, vim quamdam speculationis continere videtur mundi totius, et quæ in eo fiunt omnium, quæ quidem sunt in divino motu constituta. In quibus plurimi hæserunt adeo, ut et qui complura legerunt, ambigant, cum recta abs te narratio conscripta videatur. Rex igitur Darius, Hystaspis filius, auditor esse tuus cupit, particepsque Græcæ eruditionis fieri. Venias itaque quamprimum ad conspectum meum, ac regiam domum. Græci enim, ut plurimum sapientibus viris observandis minus dediti, asperrantur ea quæ ab his recte fuerint elucubrata : tametsi ejusmodi sint, ut eruditione et gravitate non careant. Apud me autem aderit tibi omnis honor, primatusque omnis, quotidieque sollicita observatio, et grata collocutio, vitæque tuis moribus probabilis. Vale.

Heraclitus Ephesius regi Dario, Hystaspis filio.

Quotquot mortales in terris vivunt, a veritate ac justitia abstinent, avaritiæ autem et inani gloriæ inexplebiliter intendunt, perditæ dementiæ causa. Ego autem, omnis immemor nequitiae, fastidiumque devitans omnis invidiæ domesticæ, quæ splendorem comitari solet, nunquam in Persarum solum advenire, paucis contentus, quæ sunt secundum meam sententiam.

EPISTOLÆ DUÆ DE MONACHO ENERGUMENO.

In exemplari S. Germani ad Pratum Scholasticorum, post tres libros de Officiis, hæc duæ Epistolæ sequuntur. Priorem esse Ambrosii persuadebat materia ad illud tempus accommodata de Antonio, Hilarione, Machario, Gervasio, Prothasio, de Mediolanensi civitate in qua scriptam fuisse constat. Illud tantum ut dubitaremus fecit, quod vocet Germanicos et Angelicos et Italicos. Posterior minus habet Ambrosii : sed tamen appressimus utramque, quia utramque antiquam esse et utilem judicavimus.

EPISTOLA PRIMA.

Vir quidam religiosus atque in monachico habitu constitutus tunc, nostro tempore nunc antiqui hostis est inaudita tentatione pulsatus, ita ut idem malignus spiritus vestimentorum ejus particulas et extra illum etiam incompositas, immunda colluvione crebrius fœdaret. Quæ intantum erat horrenda, fetida et noxia, ut pars vestium quam tetigisset, nullius [forte nulli, aut nullius rei] deinceps esset usui apta, quanquam fuisset abluta. De qua cum

D interrogatus fuisset, cur omnipotens Deus talem versuto serpenti potestatem in eum dedisset, ut cordis ejus immunditiam foris ostenderet, quod nunquam in exteriori habitu fecisset, nisi interiorem omnino corrupisset, scilicet aut infidelitate et blasphemia, aut certe inani et vana gloria, respondi : Sanies quippe intus in corde foras per vestimenta manavit. Quem quia longe positus erat, ego quidem non vidi, sed tamen, ut arbitror, hæc in illo vere prævidi. Quod si ita non est, numquid tamen fa-